

ærede Medlemmer ved Leilighed at læse Sp. 1023 i Tillæg B. for Samlingen 1874—75 og sammenligne, hvad der staar, med Anmærkningerne til Lovforslaget, og De ville da finde Ligheden Punkt for Punkt. Lovforslaget gaar ud fra det sandsynlige Tilfælde, at vi blive angrebne af en Magt, der er os overlegen baade tillands og tilbunds. Vi gaa i vor Betænkning Sp. 1022 ud fra akkurat det samme sandsynlige Tilfælde, og vi sige da: „Efter den hidtil gjorte Erfaring maa det vistnok erkendes, at hverken Sylland eller Fyn kunne forsvares mod Angreb, der tilsigte mere end Brandstakning og Fouragering. Maalet for disse Landsdeles Forsvar maa derfor i de fleste Tilfælde antages indskrænket til en Beskyttelse af Mobiliseringen og til Afværgelse af fjendtlige Streiftog og midlertidige Landgangsforløb. Paa den anden Side har ogsaa Erfaringen lært, at Danmarks Skjæbne ikke er afgjort, fordi en større Del af dets Omraade er besat af Fjenden; den fynske Befolkning vil sikkert vise den samme Seighed som hidtil den jydsk, naar det gælder om at vise, at en fjendtlig Besætning af disse Landsdele ikke skal udøve noget afgjørende Tryk paa Landets fri Selvbestemmelse, saalænge et Forsvar andetsteds kan forlænges“. Vi have her ordret taget det samme Udgangspunkt som den ærede Minister, og jeg spørger, om ikke Udtalelsen med Hensyn til Sylland og Fyn er ordret, er den i alt Fald meningsret den samme som den, der findes i Anmærkningerne til Lovforslaget? Dersom jeg maa læse et Par Ord til, skal jeg blot anføre: „Sjælland, mod hvilket det afgjørende Angreb maa ventes ført, har derimod gunstige Bevingelser for et kraftigt Forsvar i de det omgivende brede Blande, der synes at begunstige et efter Farvandenens Bestaaenhed afpasset Forsvar, og dens Omkreds er dertil ikke større, end at man med de forhaandenværende og vægende Kommunikationsmidler kan haabe at være istand til itide at samle den efter Forholdene fornødne Troppestyrke paa et hvilket som helst Punkt, hvor et Landgangsforløb maatte gjøres. Man maa derfor fastholde som Grundlag for vort Forsvar, at Sjælland er Danmarks naturlige Fæstning.“ Skulde det ikke være nøjagtigt det samme, som der staar i Anmærkningerne til Lovforslaget angaaende Koncentreringen paa Sjælland? Nu er Spørgsmaalet: gennemføres en Landgang, have vi da tænkt os, at vi saa vare færdige? Nei, den sidste ærede Taler bemærkede ganske rigtig, at selvfølgelig vilde vi gjøre al den Modstand, vi kunne, ogsaa hvis vi vare slaaede ved Kysten, for at værg Landet og staa os mod Fjenden. Nu siger den ærede Minister, at i et saadant Tilfælde vil han trænge til Feltbestæninger, han maa da kunne oprette Feltforbandsninger og vil da trække ad Kjøbenhavn til. Det er muligt, at man ogsaa andetsteds kan ville oprette Feltforbandsninger for at være heldig mod Fjenden, og

at det maa gjøres andetsteds, nærer jeg neppe Tvivl om; men i alt Fald, naar der spørges, hvad der skal gjøres efter et mislykket Landgangsforløb af Fjenden, da maa Svaret blive, at dette naturligt overlades til den militære Fornuft, der i det givne Dieblil staar for Styret. De se saaledes, at der Punkt for Punkt er i Ministerens Forslag i Virkeligheden optaget den selv samme Antegang, som vi udfølgelig havde fremsat i vor Betænkning i 1874—75. Forskjellen mellem det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) og den ærede Krigsminister ligger derti, at det ærede Medlem tror mere paa, at et Landgangsforløb ikke skal lykkes, at det skal kunne afslaaes, end den ærede Krigsminister, men det er jo ikke en Forskjel i Program, men en Forskjel i Tro. Det er ikke en Forskjel i Forsvarsplanen (B. Solm: Jo, det bliver det!). Ja, der kan blive mange Forskjelligheder imellem, hvad vi tænke os, og hvad der indtræder, naar Forholdene virkelig foreligge. Men det ærede Medlem vil indrømme mig, at en Forsvarsplan bestaar ikke i et enkelt Medlems Tro om et tænkt eller ikke tænkt Tilfælde. Mene de altsaa, at det er den eneste Forskjel i Forsvarsplanen, denne Forskjel i Troen paa Udfaldet af et Landgangsforløb hos den ærede Minister og det ærede Medlem fra Stege, saa vil jeg overlade dem denne Forskjel mellem de to Forsvarsplaner; thi om Tro disputerer jeg ikke. Jeg skal endnu tilføje, at til vor Plan hørte fremdeles Koncentrering i første Linie af vor naturlige Besættning, altsaa ved Kysten, og med et Forsvar der af al Kraft; men sammenligne vi den ærede Krigsministers Forsvarsplan og det ærede Medlem for Steges Forsvarsplan, som jeg har understrevet og understrevet med Bevidsthed, men ikke med de Konsekvenser, som Andre tænkte for mig, men med dem, som ligge logisk i, hvad jeg har understrevet, vil man indrømme, at den ærede Ministers Forslag vil føre et endnu kraftigere Forsvar end vort i første Linie; thi vort gav kun 20 Batailloner ved en saadan Mobilisering af Forstærkningen, at den kunde drages til hjælp, medens den ærede Krigsministers Forslag har 30 Batailloner og ogsaa Forstærkningen mobiliseret og gjerne vil have Feltforbandsninger forberedte (B. Solm: Men Pengene!). Jeg taler om Planen, ikke om Pengene — skyd ikke Øjenveie —, og om Operationshærens Størrelse henviser jeg til Ytringer i mit forrige Foredrag. Jeg taler her kun om Planens Natur og Hovedtræk, og, efter at have gjort det, spørger jeg: Hvem har Ret, det ærede Medlem for Stege (Bojsen), der siger, at den forelagte Forsvarsplan er stil mødsat vor, eller jeg, der siger, at den er væsentlig den samme. Jeg har givet de fornødne Antydninger og henvist dem til Pagina, jeg gaar ikke videre, men jeg takker for den Dmarcksomhed, hvormed man har fulgt mig — paa dette Punkt. Vi komme dernæst til Spørgsmaalet om Forhol-